

Giáng sinh vui vẻ!

TÂM MINH – NGÔ TĂNG GIAO phóng tác

"Ta sẽ không khi nào quên được con đâu," ông lão nói lầm bầm. Mấy giọt nước mắt chảy xuống lặn trên đôi gò má đầy nếp nhăn của ông. "Ta già mất rồi. Ta nào còn có thể lo gì cho con được nữa!" Chú chó nghiêng đầu qua một bên và ngước mắt nhìn lên ông chủ. Chú chó khẽ sủa: "Gâu gâu! Gâu gâu!" Chú ngoe nguẩy cái đuôi, chú muốn biết xem ông chủ của chú đang tính làm chuyện gì đây.

"Ta không thể lo được cho chính bản thân ta, làm sao mà ta còn lo chi nỗi cho con nữa!" Ông lão ôm ngực lên cơn ho liên tục. Ông rút ra một chiếc khăn tay và đưa lên mũi hỷ thật mạnh. "Ta sắp phải tới xin ở trong nhà dưỡng lão mất rồi, đâu có thể đem con theo được. Con biết đó ở trong cái nhà người già này người ta có cho nuôi chó đâu!"

Với tấm lưng khòm xuống vì già cả ông lão cúi gập người, đưa tay vuốt ve đầu chú chó. "Con đừng có lo lắng chi hết. Ta sẽ tìm cho con một căn nhà đàng hoàng để ở." Sau một lúc nghĩ ngợi ông lão lại nói, "Còn con trông có cái vẻ ngoài đẹp đẽ như thế này thì sẽ chẳng có chuyện gì khó khăn đâu. Ai cũng thích có một chú chó trông dễ thương mà!" Chú chó đập cái đuôi thật mạnh và cất tiếng sủa lên "Gâu, gâu! Gâu, gâu!" Ngay lúc đó, mùi của thân người ông lão toát ra hòa lẫn với cái mùi thức ăn thơm tho hình như phảng phất đâu đây làm cho chú chó cảm thấy dễ chịu. Nhưng rồi chú chó chợt có cái cảm giác lo sợ gì đó khiến chú cụp đuôi lại và đứng lặng yên.

"Con hãy tới đây!" Ông lão quỳ gối xuống sàn một cách khó nhọc và trìu mến kéo chú chó lại gần mình hơn. Ông thắt một sợi dây màu đỏ thành một cái nơ lớn buộc vòng quanh cổ chú chó. Rồi ông cột một miếng giấy vào sợi dây này. Chú chó lo lắng thấy hình như trong miếng giấy đó có ghi vài câu gì thì phải.

"Trong giấy ghi là," ông lão đọc lớn tiếng, "Xin Chúc Một Mùa Giáng Sinh Vui Vẻ! Tên tôi là chàng Vện Vàng. Tôi thích ăn bữa sáng với thịt và trứng, thêm cả bắp rang nữa. Tôi thích được ăn chiều với thịt và khoai tây nghiền. Có vậy thôi mà! Mỗi ngày tôi chỉ ăn có hai bữa. Để bù lại thì tôi sẽ là một anh bạn trung thành nhất hạng trên đời."

"Gâu gâu! Gâu gâu!" Chú chó khẽ sủa và bần khoăn giương đôi mắt lên nhìn chủ như muốn hỏi rằng có cái chuyện chi đang xảy ra vậy thế này? Ông lão lại hỷ mũi với chiếc khăn tay rồi vịn vào một cái ghế, ông lấy sức từ từ đứng lên. Vừa mặc cái áo khoác xong, ông với tay nắm lấy cái sợi dây giắt chó và dịu dàng nói "Nào bạn ta hãy tới đây!" Ông lão mở cánh cửa, dắt theo chú chó ở cạnh bên và bước ra ngoài nơi đang có không khí lạnh giá và gió quay cuồng rít lên.

Mặt trời đang lặn, sắp tới nơi rồi. Chú chó ghi chân, kéo lui lại. Chú không muốn đi! "Đừng làm cho ta thêm khó khăn để giải quyết chuyện này nhé! Ta đoán chắc với con rằng nếu con sống với người khác thì con sẽ sung sướng hơn là sống với ta."

Phổ phường đã vắng bóng người. Tuyết bắt đầu rơi xuống rải rác. Ông lão và chú chó cùng đi trong gió lạnh lẽo. Tuyết lại càng rơi xuống nhiều hơn nữa rồi, phủ trắng khắp lề đường, đọng trên các cây cành và bám vào các căn nhà ở xung quanh. Một lúc lâu sau đó, ông lão và chú chó cũng đã lê bước được tới phía trước một căn nhà rộng lớn vây quanh bởi những thân cây vượn cao đang nghiêng ngả và rít lên trong cơn gió hú. Ông lão dừng chân lại. Chú chó cũng ngưng theo. Cả hai lạnh run và cùng tiến gần thêm tới căn nhà. Từ các cửa sổ chiếu ra những luồng ánh sáng nhấp nháy và từ phía trong nhà vang vọng ra ngoài tiếng hát rộn rã mừng đón Giáng Sinh.

"Căn nhà này sẽ nuôi dưỡng con đó!" Ông lão lên tiếng nói với lời nghẹn ngào đầy cảm xúc của chính ông. Ông cúi xuống và cởi sợi dây buộc quanh cổ chú chó ra, rồi ông khẽ mở cánh cửa hàng rào một cách nhẹ nhàng để không gây tiếng động. "Đi đi con. Đi tới cánh cửa lớn kia và cào vào đó nhé!" Chú chó nhìn căn nhà và quay nhìn lại phía ông chủ, rồi lại quay nhìn vào căn nhà. Chú không hiểu chuyện gì cả. Chú khẽ sủa lên như muốn hỏi: "Gâu gâu! Gâu gâu!"

"Tới luôn đi con!" Ông lão đẩy chú chó. "Ta chẳng còn có thể giúp gì cho con được nữa rồi," ông già xốt xa nói "Bây giờ tới ngay đi!"

Chú chó đau lòng. Chú nghĩ ông chủ của chú chẳng còn yêu thương gì đến chú nữa. Chú không thể cảm nhận thấy rằng dù cho ông lão có còn yêu thương chú rất nhiều chẳng nữa nhưng ông không còn lo nỗi cho chú được chút gì nữa đâu. Chú chó bèn từ từ bước tới, nhưng được nửa đường chợt nghĩ sao chú lại vội vã quay chạy trở lại quần quýt đến bên chủ.

Ông lão lại vội vàng đẩy chú ra, chỉ về hướng cửa nhà phía trong và khẽ nói: "Đi đi con! Tới luôn đi!" Chú chó ngập ngừng bước tới, do dự cào chân lên cánh cửa, khẽ sủa "Gâu gâu! Gâu gâu!" Quay nhìn lại phía sau chú chó thấy ông lão ẩn mình nấp sau một thân cây khi cánh cửa căn nhà mở ra. Một cậu bé xuất hiện ngay giữa cửa, phía sau lưng là những bóng đèn trang trí đủ màu lấp lánh chiếu sáng. Khi cậu bé trông thấy chú chó, cậu giơ cao hai tay lên và vui sướng la lớn giọng: "Trời ơi, Bố Mẹ ơi, tới xem ông già Noel gửi quà cho con đây này!"

Từ phía sau thân cây ông lão khẽ trào nước mắt khi nhìn thấy cảnh tượng diễn ra. Ông thấy người mẹ gỡ mảnh giấy cột nơi dây quấn quanh cổ chú Vện Vàng ra đọc rồi thân ái kéo chú chó vào phía trong nhà. Ông lão tâm hoan hỉ, miệng móm mém nở nụ cười. Ông đưa cánh tay áo khoác đã thấm lạnh lên chùi đôi dòng lệ rồi ông lê bước đi khuất, từ từ biến vào trong bóng đêm, giữa vùng tuyết trắng mịn màng, bên tai chỉ thoảng nghe thấy câu "Chúc Giáng Sinh Vui Vẻ, anh bạn của ta."

TÂM MINH NGÔ TĂNG GIAO

(phóng tác, 12-2015)